

fremstætte. Men netop derfor tør jeg sige, at Arbejdsløshedskassernes Ønske om ikke mere at komme til at administrere denne Understøttelse ikke kan paaberaabes for Rigsdagen som nogen Grund til at fravige Princippet, hvis man maatte anse dette for rigtigt; thi vi kan være temmelig sikre paa, at Arbejdsløshedskasserne ikke i den kommende Vinter vil være udsatte for lignende Vanskeligheder som tidligere, og skulde de blive det, vil de ikke blive udsat for lignende Angreb som tidligere, idet de, som tidligere havde politiske Grunde til og mente at have politisk Fornøjelse af at angribe dem, ikke vil have det, naar de selv gennemfører og administrerer Loven. Derfor er Spørgsmaalet udelukkende: hvad er det rigtige Princip? Og jeg for mit Vedkommende maa mene, at hele den Historie, som denne Lovgivning har haft, viser, at det rigtige Princip er at benytte Arbejdsløshedskasserne, og at der ikke er noget i den foreliggende Situation, som kan begrunde, at man fraviger et rigtigt Princip.

Jeg vil til sidst, idet jeg slet ikke skal komme ind paa Enkeltheder, sige, at Indenrigsministeren selv ved et Hovedpunkt i dette sit Forslag har erkendt, at den Vej, han anviser, ikke i alle Tilfælde kan følges. Han anviser Hjelpekassens Vej, det vil sige Skønnets Vej; men for alle de store Kommuners Vedkommende, hvor Arbejdsløsheden under den Situation, man nu kommer ind i, nemlig en Industriarbejdsløshed, først og fremmest truer, erklærer han selv, at Skønnet ikke kan bruges. Dér ophæver han Hjelpekasseinstitutionen som det, den er, nemlig en skønnende Institution, og bruger den udelukkende som en regnskabsmæssig Institution til at udbetale efter Regler, andre har fastsat. Med andre Ord, han opgiver i Virkeligheden fuldstændig Princippet i sin egen Lov for de vigtigste Kommuners Vedkommende. Dernæst vil jeg henlede Rigsdagens Opmærksomhed paa, hvad det er, Indenrigsministeren foreslaar i disse store Kommuner, hvor Skønnet ikke kan bruges, men hvor der maa være faste Regler. Dér sætter Ministeren Rigsdagen ud af Spillet; det er ikke Rigsdagen, der skal fastsætte, efter hvilke Regler Arbejdsløshedsunderstøttelsen skal betales. Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen spurgte, hvad det er for Regler, efter hvilke der skal udbetales. Der staar i Loven herom kun, at det er Regler, som Ministeren skal fastsætte efter Indstilling fra visse Institutioner, deriblandt Kommunalbestyrelserne og Hjelpekasserne. Regler, som tidligere har været fastsatte af

Rigsdagen, gaar altsaa over nu til at fastsættes af Indenrigsministeren efter Aftale med de forskellige kommunale Institutioner. Det forekommer mig at være et betydningsfuldt Tilbageskridt ikke blot set fra Rigsdagens Synspunkt, men ogsaa samfundsmæssig set. Det er indlysende, at denne Deling i to Grupper af Kommuner: det store Tal af smaa Kommuner, hvor Arbejdsløshedshjælpen ydes efter Hjelpekassebestyrelsens Skøn, og de store Kommuner, hvor Arbejdsløsheden bliver virksomst, og hvor Arbejdsløshedshjælpen uddeles efter faste Regler med et fast Tilskud, er særdeles uheldig. I hvor høj Grad denne Sondring mellem Kommunerne vil virke hen til, hvad der er nævnt, at man fra Kommuner, hvor Arbejdsløshedsunderstøttelsen er karrig eller mindre rigelig end andre Steder, vil søge til Kommuner, hvor der administreres efter andre Principper, kan jeg ikke vide, men nogen Fare maa der være i saa Henseende, naar der ikke tilvebringes Ensartethed i Understøttelserne. Det er ganske særligt en Fare for de store Kommuner, hvor Arbejdsløshedens Byrde i Forvejen vil blive sværest, idet de ved en eventuel Indvandring ogsaa kommer til at bære Byrden for andre Kommuner. Jeg maa derfor mene, at det er særdeles ønskeligt, at Rigsdagen fastsætter Tilskuddets Størrelse, og at man i disse store Kommuner ikke anvender det Omsvøb, at en Mand henter først den ene Del af sin fastsatte Understøttelse paa eet Sted og derefter den anden Del af sin fastsatte Understøttelse paa et andet Sted. Thi i begge Tilfælde, enten man faar Understøttelsen paa samme Sted eller paa to Steder, kan man selvfølgelig have den bestemte Regel, at Understøttelsen maa ikke være mere end to Trediedele af den gennemsnitlige Arbejdsfortjeneste i det paagældende Fag. Hvad enten man faar Understøttelsen paa eet eller to Steder, vil Forholdet med Hensyn til, hvad der ydes, og hvorledes dette kommer til at virke, altsaa ikke undergaa nogen Forandring. Jeg kan derfor ikke mene, at dette, at man ergaaret bort fra de tidligere Loves Regler, er begrundet i nogen saglig Overvejelse, men at det udelukkende stammer fra, at man er nødsaget til nu paa ny at kræve den Understøttelse til arbejdsløse, mod hvilken man har oparbejdet en heftig Agitation i de sidste Aar. Derfor maa man for dog at komme gennem den Mistemning hos sine egne, som man selv har fremkaldt, søge en eller anden Ændring af Metoden, som man paaberaaber sig som værende noget væsensforskelligt fra det